

det. Det maa blive Følgen, thi Skifteretten kan ikke renoncere paa en Ret, som muligens kunde gjøres gjældende til Fordel for Boet. Det vil føre til, at der bliver anlagt langt flere Affrættelsesager, end naar Sagen opsettes, indtil Kreditorerne komme sammen, og man med dem diskuterer det Spørgsmaal, om det er til deres eget Bedste og overhovedet rigtigt at fremme en Affrættelsesag eller ikke.

Melchior: Jeg skal med Hensyn til det sidste Punkt kun bemærke, at hvis det Endringsforslag, som jeg har tilladt mig, at stille til § 30, bliver vedtaget, saa vil det meget godt kunne bestemmes i en særlig Paragraf, at det vedkommende Spørgsmaal skal tages under Overveielse i den første Skiftesamling, der bliver indkaldt, og hvis da ikke alle Kreditorer til den Tid have meldt sig, vil dette ikke gjøre Noget til Sagen, idet de da, ligesom i mange andre Tilfælde, hvor de ikke have meldt sig, maa være tilfredse med, hvad de Mødende have besluttet. Mit Forslag vil i alt Fald have det Gode, at der ikke paa et meget sent Tidspunkt efter Konkursens Begyndelse vil kunne stilles Fordring om en Retshandels Affrættelse. — Naar den ærede Ordfører med megen Styrke udhævede, at Retfærdigheden krævede, at en Mand, der havde faaet en Verel betalt, ikke skulde kunne komme til at betale Beløbet tilbage til Boet, fordi han ikke længere kunde søge Negres, saa er det en Anskuelse, som jeg gaafte deler med ham, men det forekommer mig ogsaa, at Retfærdigheden i samme Grad kræver, at man, naar man har faaet Penge, som man har tilgode, og som ere forfaldne, da ikke skal blive nødt til at betale dem tilbage. Der siges, at det er en universel Lov, for hvis Overtrædelse der er Straf i andre Lande, at man ikke maa modtage Betaling, hvorved man ser og veed, at Kreditorerne derved ikke vilde blive stillede lige. Sa, men det er Noget, som man slet ikke ser og veed. Man veed, at man sgar de Penge, man skal have, men om disse Penge ellers vilde være blevene ødslede bort, saa at Kreditorerne dog ikke havde faaet Gavn af dem, det veed man ikke. Man veed ikke, om ikke Debitor muligens vilde have kjøbt en Diamant af ringe

Værdi eller Sigt for disse Penge, men man veed kun, at man skal have disse Penge, og at man faar dem. At man skulde „flamme sig“ ved at modtage saadanne Penge kan jeg ikke gaa ind paa. Langt snarere maatte en Mand, der ikke havde Raad til at miste dem, og som maaffe vilde bringe sin Familie i Ulykke ved at give efter for den Forestilling, at han ved at modtage dem vilde skade Kreditorer, som han forøvrigt slet ikke kjendte noget til — langt snarere burde han flamme sig ved ikke at modtage dem. Han veed ikke Noget om de andre Kreditorer, men han veed, at han skal have Pengene, og han maa flamme sig ved ikke at modtage dem; det er nu min Forestilling om denne Sag. — Jeg veed ikke, om de ærede Herreer have havt Leilighed til at gjennemlæse det Andragende fra Grossererersocietetet, der i Dag er blevet omdelt. De ville da have set, at jeg i mine Udtalelser om §§ 24 og 25 er i fuld Overensstemmelse med, hvad Handelsstanden her i Kjøbenhavn, som repræsenteres ved Grossererersocietetet, har udtalt. I dette Andragende udtales saaledes ogsaa den Formening, at det paa ingen Maade vil gavne Krediten at indføre saadanne Foranstaltninger som dem, der omtales i disse Paragrafer, men at det tværtimod vil skade den meget. Det er sagt af den ærede Ordfører, at de paagjældende Bestemmelser vare saa godt som universelle. Jeg skal derimod indvende, at hvis en Mand her i Byen har en Fordring hos en Mand, som er i et af de Tilfælde, Loven nævner, saa kan han ikke gjøre bedre end at transportere den til en Mand i Malmø og bede ham om at indbetale den for ham, thi hvis han er saa heldig at faae Pengene, saa vil man aldrig kunne forlange dem tilbage af ham, idet han bor i Sverrig, hvor Loven ikke gjælder. Altsaa, man behøver ikke at gaa længere bort; man behøver hveken at gaa til England eller til Tydskland, men man kan have det meget nærmere. Det er gjentagende blevet fremhævet, — og det er egentlig Anledningen til, at jeg begjærede Ordet igjen — at det som en Betingelse for en Tilbagebetaling udtrykkelig forlanges, at Skyldneren skal være i de i Paragrafen nævnte Tilfælde, altsaa være undvegen af Riget eller have havt